

Fredrik Reinfeldt: Tal vid Moderaternas partistämman 2011

Talare

Fredrik Reinfeldt
Statsminister

Datum

22 oktober 2011

Plats

Örebro

Först ett stort tack för ert förtroende. Låt mig också uttrycka det för Gunilla och Beatrice och för den övriga nyvalda partistyrelsen. Jag känner att vi har fullt med energi för att nu också vinna 2014, ett tredje segerval i rad. Det är vad vi nu har framför oss. Jag känner mig förstärkt i den tilltron nu efter att ha lyssnat på era diskussioner och debatter, som jag tycker på ett bra sätt återspeglar ett parti i rörelse, förmåga att lyssna, förmåga att ta in hur Sverige förändras. Det väcker hopp.

Låt oss idag nu minnas litet grand vad vi kommer ifrån, vad det är för uppgift vi har fått av svenska folket, hur vi är i färd med att utföra den och vad som ligger framför oss. Om det vill jag berätta: Det började i att vi såg – så börjar alltid den goda politiken – det allt annat största överskuggande samhällsproblem som Sverige har, nämligen utanförskapet. Utanförskap, att ställa människor utanför, det är inte det som är sammanhållning i ett samhälle. Det var det svar som socialdemokratin gav på arbetsmarknadens utmaningar. Det var så de mötte behovet: att fingerat visa upp lägre arbetslöshet än vad Sverige hade. Utanförskap! Ställ stora grupper av människor utanför arbetsmarknaden. Trots att de hade arbetsförmåga så skulle de finansieras med olika former av ersättningar och bidrag och vi skulle dessutom leva med ett system som snabbt, i varje förändring i ekonomin, slussade ut allt fler. Det var Göran Perssons svar på Sveriges utmaningar. Under hans tio och ett halvt år som statsminister så förtidspensionerades över 140 människor varje dag – varje dag!

När vi tillträdde 2006 hade Sverige 560 000 förtidspensionärer. Det är ett så allvarligt samhällsproblem, att socialdemokraterna var tvungna att göra något åt det. Därför bytte de namn från ”förtidspensionär” till att leva på ”sjuk- och aktivitetsersättning”. Men, mina vänner, det var inte det vi menade. Det var inte behov av att byta namn på ett problem. Det var behov av att ändra politiken, att synliggöra utanförskapet som var den uppgift vi fick av svenska folket. Märk väl

hur det var tänkt att fungera. Varje gång en människa blev sjuk, fick ett problem mitt i livet, hade problem med utbildningen, att klara konkurrensen i det moderna arbetslivet, så var socialdemokratins svar alltid detsamma: Ni ska ut ur arbetskraften. Kösystemet stod redo. Över 200 000 människor var dessutom långtidssjukskrivna. När alliansregeringen tillträdde och vi hade en lagstiftning som sade att den som hade varit sjukskriven i tolv månader skulle automatiskt förtidspensioneras. Automatik! Det var så man slussade ut den svenska arbetskraften. Och så åkte man runt i världen och sade att väldigt många av dem som inte jobbar räknar vi inte alls. Vi räknar några. Dem kallar vi för arbetslösa och de är jättefå i Sverige. Vi är så duktiga! Det är inte att ta hand om Sverige. Det är inte att jobba för sammanhållning och se de utmaningar som faktiskt finns. Detta skapade dessutom problem för oss med våra offentliga finanser. Dels är det inte bra för enskilda människor att stå vid sidan av, dels är det förknippat med stora kostnader att ge ersättningar som är skattefinansierade till människor som egentligen har arbetsförmåga. Det trycker upp skattetrycket. Inte för att vi har satsat på skolan, inte för att vi har gjort sjukvården mer tillgänglig, utan för att vi finansierar det faktum att arbetsföra människor inte arbetar. Ni har inte hört i någon valrörelse. Ni har inte hört någon begära mandat för att säga: Vi tänker göra stora reformer helt inriktade på att de som inte jobbar ska bli fler. Men det var den politiken de förde.

Vi utmanade och sade: Detta måste få ett slut. Sverige måste byta riktning – och det ska bygga på en arbetslinje. Arbetslinjen bejakar arbete som värde. Det är bra för människor att jobba. Anders Borg har möjligen påpekat det någon gång när han har satt det i relation till annat som kan vara kul. Men jobb är viktigt.

Jobb synliggör oss som människor. Det är via arbete som vi får komma in i arbetsgemenskaper. Det är ofta så vi får anstränga oss och testa vår förmåga och utvecklas. Det är så vi kan stå på egna ekonomiska ben. Det är någonting som vi alltid måste sträva över ska komma alla människor till del. Utgångspunkten måste vara att man kan få jobb efter arbetsförmåga och att varje ansträngning måste prövas för att alla ska kunna få jobb och om alla ska kunna få jobb, ja då behövs alla typer av jobb. Så skulle vi utforma vår arbetslinje. Vi sade att den måste bygga på att drivkrafterna för arbete förstärks. För detta måste vi sänka inkomstskatterna. Vi har sänkt inkomstskatterna med över 70 miljarder sedan vi tillträdde. Vi har gjort det inriktat på låg- och medelinkomsttagare. Vi har gjort det på ett sätt som kommer alla dem till del som jobbar. Vi har sänkt andra skatter också (jag ska återkomma till det). Men det här var en bärande del i vår

arbetslinje.

Vi byggde också ihop ett regeringsalternativ. I en tid där vi inser att om vi har sju eller åtta riksdagspartier så räcker det inte att ett parti säger: Vi är redo att regera Sverige. Nej, man måste förberett kunna göra det med andra. Därför var vi i valrörelsen 2006 det enda tydliga regeringsalternativet. I valrörelsen 2010 så var vi det enda realistiska regeringsalternativet. Och, mina vänner, just nu ser vi ut att vara det enda regeringsalternativet inför valet 2014.

Med 70 miljarder har vi sänkt inkomstskatterna. Det har gjort att det en gång världsrekordhöga skattetrycket i Sverige nu sjunker. När jag kom in i politiken talade vi om ett skattetryck på 56-57 procent. Det är faktiskt nu ett tag sedan. Det var för något år sedan som jag sade, att jag undrade vad som skulle komma först till 45; om det var jag åldersmässigt eller det svenska skattetrycket. (Det var kanske inte så bra att ni skrattade just där.) Och vi möttes faktiskt precis där vid 45, men mina vänner, ingen av oss är nu 45. Jag får erkänna att jag numera är 46 och skattetrycket börjar numera på 44.

Det sägs ibland att vi tycker lika i svensk politik, att vi alla är likadana, att det är jättetråkigt, vi säger precis samma saker. Varför har vi då olika partier? Jag ska därför berätta för er om en sak där vi tycker olika i svensk politik. Jag ska berätta en sak som vi tycker som moderater, som vi är helt ensamma om i svensk politik. Vi är alltså av uppfattningen, att vanligt folk som jobbar ska få mer i plånboken. Vanligt folk som jobbar ska få mer i plånboken. Helt unikt! Helt ensamma om denna uppfattning i svensk politik!

Men det måste ju löna sig att utbilda sig också. Man måste ju faktiskt också få mer i plånboken när man har ansträngt sig och har en lång utbildning. Och det tycker jag också är en bra poäng. Jag tänker nämna två stycken stora välutbildade yrkeskategorier som vi har i Sverige: sjuksköterskor och lärare. Det är rätt tydlig kvinnlig dominans i de här två kategorierna. En sjuksköterska har ofta utbildat sig efter grund- och gymnasieskola i tre års högskoleutbildning. En gymnasielärare får förmodligen utbilda sig uppemot fem år innan man är färdig. De tjänar litet olika, men inte så väldigt olika. En sjuksköterska tjänar ungefär 28 000 kronor i månaden och en gymnasielärare 29 400. Nu ska vi testa vilka det är i svensk politik som tycker att det ska löna sig att utbilda sig. Det finns det de som på ena sidan om moderaterna säger: De som jobbar ska få mindre. Det ska löna sig mindre att jobba i Sverige. Vänsterpartiet tycker att precis där

sjuusköterskorna ligger, vid 28 000, så börjar man bli så otroligt överbetald så nu är det dags att lämna ifrån sig mer av pengarna. Sjuusköterskorna, säger Vänsterpartiet, får för mycket. Vi vet inte vad det gemensamma röd-gröna alternativet är. De andra har litet olika nivåer. Vem vinner den diskussionen? Det vet inte jag. Men jag kan säga svenska väljare, att det börjar någonstans kring 28 000 där de börjar höja skatterna för dem som jobbar. De bekämpar varje idé om att vi ska ta ytterligare steg för att sjuusköterskor och lärare ska få mer. De blir egentligen bara upprörda vid ett enda tillfälle och det är om vi föreslår ytterligare förbättringar för människor som jobbar. Det kan köpa nästan vad som helst, men inte det! All retorik som våra motståndare använder, används för att bekämpa idén att människor som jobbar ska få det bättre. Lyssna på vad de säger! Det är vad vi har på ena sidan.

På andra sidan har vi de som, mer närstående oss, säger att jo det ska löna sig att utbilda sig och därför ska vi sänka skatten, men inte för sjuusköterskan och läraren, utan för dem som tjänar två, tre ja fyra-fem gånger mer än vad sjuusköterskan och läraren tjänar. För dem ska det löna sig att utbilda sig. Här får man vara litet försiktig. Mitt besked till lärarna och sjuusköterskorna, ensam om detta i svensk politik, är att jag tycker att just era utbildningar, det vägval ni gjorde i livet, det faktum att ni ville satsa på något som ser människor, som utvecklar andra, det är mer värt än det ni får idag.

Vi är beredda att ta ytterligare steg. Men jag vill också vara tydlig med hur vi vill ta de stegen. Vi tänker förena det faktum att det ska löna sig bättre att arbeta med bra och goda kvalitetssatsningar i kärnan av svensk välfärd. När vi regerar blir det mer till sjukvård, det blir mer till skolan, men det blir också mer till breda grupper som arbetar. Det blir ibland i mindre steg, därför vi kommer inte att tappa greppet om offentliga finanser. Jag vill säga till de kvinnor som jobbar i sjukvården och i skolan och som ställer frågan: ”Men om jag får mer, innebär det att det blir sämre kvalitet i den verksamhet där jag har ansvar?” Mitt svar till er är att vi kommer aldrig att tumma på ansvaret. Men vi tycker ändå att du är mer värd än vad du får idag.

Med detta utvecklar vi en syn på jobb, som vi faktiskt är helt ensamma om, som bejakar att busschaufförer, metallarbetare, vaktmästare, människor som arbetar i butik, som sitter i kassan på Konsum och på ICA faktiskt med vår politik kan se ökad nytta av sitt eget arbete. Det hoppas vi att fortsatt kunna göra i steg före 2014. Det är vi helt övertygade om att vi också kommer att begära mandat för

efter nästa val.

Sänkt inkomstskatt för vanligt folk. Ökade drivkrafter. Det är den ena delen i vår arbetslinje. Men det är inte den enda delen. Vi behöver också en ökad efterfrågan på arbetskraft. Vi behöver också se hur arbetslivet förändras och hjälpa till att sänka trösklar, så att också de som anställer, de som funderar på att bli företagare, de som är entreprenörer väljer att bli det just här och har en vilja att växa och utveckla sitt företag just i Sverige. För detta har vi gjort en lång rad förändringar. Vi har sänkt arbetsgivareavgiften för alla företag och vi har gjort det riktat till dem som också tar ansvar genom att ta in människor som länge har stått utanför. Vi har halverat arbetsgivareavgiften för dem som är unga. Vi har nystartsjobb och vi har instegsjobb för att både kunna hjälpa den som varit länge utanför eller som kommit från ett annat land. Vi har regelförenklat. Efter årtal och decennier av ständig regelpåbyggnad så har vi minskat den regelbörda som tynger svenska företag och vi är beredda att göra ytterligare steg i den riktningen. Vi har sänkt bolagsskatten. Vi har avskaffat förmögenhetsskatten. Vi har gjort ytterligare lättnader för dem som äger och driver svenska företag. Nu är ett bättre klimat rent skattemässigt och regelmässigt för den som vill driva företag. Nu är drivkrafterna tydliga för att faktiskt se dem som står litet längre från arbetsmarknaden, när man letar efter någon att anställa. Det är det andra steget, viktiga steget att öka efterfrågan på arbetskraft.

Låt mig också ta ett annat exempel. Nu ska jag tala om RUT och ROT. Egentligen ligger de väldigt nära varandra. De är två begrepp som bevisar att man med skattelättnader kan få fram jobb i nya sektorer. Så ser inte våra motståndare på detta. RUT gillar de egentligen inte alls. De har nu landat i ett förslag att halvera RUT. Och tro nu inte att det beror på att de har utvecklat halv kärlek till detta förslag. Så är det inte! De är i grunden emot detta, men de vet inte riktigt hur de ska uttrycka sitt motstånd längre. De backar in i framtiden. ROT är de för, fast bara ibland. ROT är för dem bara en konjunkturåtgärd. Den sätter vi in när de jobbbara som finns i byggfacket möjligen får litet problem med att det inte är samma mängd jobb i april som det var i januari. Syftet är att säkra de byggjobbbara vi redan har. När konjunkturen blir bättre, så tar vi bort åtgärden. Där stannar vänsterns tänkande kring RUT och ROT. Bekämpa det. Hyckla om det. Använd det möjligen, men bara för byggjobbbara och gör det bara som en konjunkturåtgärd.

Nu tänker jag berätta hur vi ser på RUT och ROT. Och jag tänker göra det

genom att visa en bild, hur vi beskrev oss själva som svenskar på 1970- och 80-talet. Om ni minns den här:

”Svenskar är ett färgglatt folk: Äter grönt, röstar rött, tänker blått, jobbar svart.”

Jag kommer ihåg att jag skulle åka med mamma och pappa ut i Europa, höll jag på att säga. Det var antagligen bara i Skåne, men ändå. Då kunde man se den här dekalen på andras bilar. Det var så här vi såg på varandra. Det var den här självbilden svenskarna hade. Så här är det inte längre. Ja, en och annan äter naturligtvis fortsatt grönt. Vi tänker ju blått. Men numera röstar vi också ganska blått. Rött är ju en fin färg på höstlöven. Men vi jobbar inte längre svart. RUT och ROT handlar om just detta. Det var jobb som fanns i en svart sektor. Det var en konsekvens av hård beskattning på lågavlönade jobb. Alla visste att de utfördes, men de orkade inte skattetrycket och därför skulle de gömmas undan. Blinda för detta vägrade svensk socialdemokrati och svensk vänster att ta den diskussionen. De har marscherat i 100 år för ökad skattemoral, men de har aldrig gjort någonting som gör att människor tycker att skatterna känns rimliga och har varit beredda att göra svart till vitt. Det var vi som gjorde det!

När vi bara gjorde det enkla, att sänka skatteuttaget på den typen av tjänster, så att vanligt folk hade bättre råd, då ersatte det vita det svarta. Då fick vi helt plötsligt en växande del av arbetsmarknaden. Den kanske redan har gett uppemot 15 000 jobb i RUT och ROT, som gör att fler kan arbeta under justa villkor. Inte gömmas undan. Inte vara rädd för att när man städar hemma hos någon så ska man tappa någonting i golvet som går sönder och där ingen försäkring finns och ingen hjälp finns att få för det som har skett. Med lön som ger pensionspoäng. Med möjlighet att ringa sig sjuk när man blir förkyld eller mår dåligt. Det var vi som möjliggjorde detta. Svensk vänster är helt blind för detta, helt ointresserad. Bättre att människor jobbar svart, så att vi inte behöver prata om samhällsproblem än att göra något åt dem. Det är det svar som de har haft.

Jag har suttit ned med flera av dem som har startat företag med hjälp av vår RUT-reform. Det är väldigt likartade berättelser. Det är kvinnor, väldigt ofta som har kommit från andra länder, som nu stolt berättar att nu kan man anställa folk helt vitt, som är med och gör de här tjänsterna. De anställer folk som har stått långt från arbetsmarknaden och vars alternativ minsann inte har varit andra tjugiga ingångar i arbetsmarknaden. Nej! Alternativet har varit

arbetslöshet eller fortsatt svartjobb. Nu blir jobben fler via den här viktiga reformen.

Vi förändrar Sverige därför att vi menar något mer än en konjunkturåtgärd. Vi ville göra vitt vad som hade varit svart. Vi ville göra juste vad som hade varit ojuste. Vi ville att det skulle bli fler jobb, inte bara bevara de jobb som redan fanns. Därför genomförde vi RUT- och ROT-reformerna.

Vid årsskiftet har vi nu föreslagit, att vi också halverar momsen på restaurangtjänster. Samma konflikt en gång till. Vänstern är som vanligt konsekvent. Varför ska vi göra den typen av åtgärder, som möjligen kan leda till ännu fler jobb? De jobben behöver vi inte. Förakt möter oss från vänsterledare, som talar om ickebehov och saker som sker på restaurang som vi helt enkelt kan undvara. Jag sade i en partiledardebatt, att jag hade fått nog av det förakt som svensk vänster visar mot människor som jobbar i restaurang- och cateringnäringen. Som om den typen av jobb inte behövdes. Som om de inte vet någonting om att det är en bransch som oftast anställer uppemot 30-40 procent unga människor. Som innebär ett första jobb för unga människor som annars kanske har svårt att överhuvudtaget komma in. Vad är det för attityd vi ska ha? Ska vi ha jobb till alla? Eller ska vi stå och fnysa och peka finger och försöka stoppa de jobb som finns? Konflikten har aldrig varit tydligare. Vi står för jobben. De bekämpar jobb varhelst de kan. Det är alltid fel typ av jobb. Det är inte det de vill ha. Det ska vara något annat. Det ska vara som det var förr. Det är det alternativ som står emot oss. Det är därför vi kallar oss för det enda arbetarpartiet.

Det räcker inte att bara se till att det lönar sig bättre att arbeta och att öka efterfrågan på arbetskraft. Det måste stödja människor att också bli anställningsbara, att kunna komma ifråga. Vi har gjort om en politik som tidigare var väldigt passiv till att bli mer aktiv. Ingenting var viktigare i detta än omvandlingen av arbetsförmedlingen. Det hette arbetsförmedlingen, men det var inte det de gjorde. De förmedlade friår och bidrag för att inte arbeta. De hade utbildningar som inte ledde till jobb. Det var huvudsakligen så, att människor kom in till arbetsförmedlingen för att sedan inte komma ut igen. År ut och år in, i lågkonjunktur såväl som i högkonjunktur så var de inte förknippade med, låg de inte nära arbetsmarknaden. De hade fler mål än svensk polis. Det är inte dåligt kan jag säga. Herregud! Det fanns förmodligen inte en enda anställd som kunde ange alla de mål de hade. De skulle lösa allt. Vi kom på

idén: Ska vi göra om det här litet grand? Ska vi i stället göra om dem till det de heter? Ska det helt enkelt bli en arbetsförmedling? Som förmedlar jobb? Det blev deras enda mål. En frihet i användandet av resurser och med större tydlighet, närmare lagen på arbetsmarknaden. Ni ska lära människor att söka jobb, säkerställa att de är aktiva, stödja dem på väg ut till arbetsmarknaden. Det finns nog ingen enskild åtgärd och förändring som jag har följt så nära. På arbetsförmedlingar runt om i Sverige, med unga människor som har tappat självkänsla, som nu får stöd i hur man nu kan se sig själv på arbetsmarknaden. Man lär sig att vara aktiv. Svensk vänster fnyser åt detta också: ”Vad, ska vi lära ungdomar skriva CV? Vad är det här för någonting?” Som om det vore något som omedelbart kom med att vi föddes till denna värld. Det andra vi lär oss efter att säga mamma, det är att skriva ett CV. Det är vad de tycks tro.

Sanningen är att väldigt många söker jobb på ett felaktigt sätt och det hör vi också från arbetsgivare: Det är väldigt märkligt att få ansökningar till jobb, som de sökande inte verkar vilja ha. De har mött flera gånger arbetsökande som kommer till intervjuer bara för att göra klart, att egentligen är jag inte så intresserad av jobbet. Jag kan berätta, att det är inte alltid som det leder till ett erbjudande om jobb, om man öppnar anställningsintervjun på det sättet. Och den som inte tror att det här har hänt, han har inte lyssnat. Därför så var den tidigare arbetsmarknadspolitiken ofta riggad. Låtsas att du söker jobb, då får du bidrag. Vi sade, vi ska i stället se till att arbetsförmågan tas tillvara. Men också att vi bättre coachar och stödjer, både unga och människor som har varit utanför arbetsmarknaden, med aktiva åtgärder. Den förändringen behövs, mina vänner, i ett land som har ambitionen att alla människor ska kunna jobba efter egen förmåga.

Det är det i grunden som vår sjukförsäkringsreform har handlat om. Från passivitet till aktivitet. Där förr inget stöd fanns att få, där ingen hörde av sig, där man skrevs ut ur arbetskraften och inte framställdes som arbetslös, har vi ersatt med ett system med rehabilitering, med ett system som ställer frågor, som försöker vara ett stöd på väg tillbaka till arbetsmarknaden. Vi har gjort stora förändringar, som har ifrågasatts. Men det har varit ett sätt att visa svenska folket, att arbetslinjen handlar om alla människor i Sverige. Alla har rätt att mötas av vår förväntan, vår utgångspunkt i att de har både en vilja och en förmåga att arbeta. Den finns hos alla människor.

Det är så mycket viktigare att förstå detta i ett Sverige där väldigt många jobb

både kommer och försvinner. Våldigt mycket av diskussionen förs: Ska vi rädda de jobben som vi har? Som att vi bara hade en uppsättning jobb och förlorar vi dem så finns inga andra att få. Sanningen är att svensk ekonomi är mycket föränderlig. Vi får runt 300-500 000 nya jobb varje år. Det gäller bara att se till att de som kommer är fler än de som försvinner. Och det gäller att ställa om Sverige, så att människor söker sig till de delar av arbetsmarknaden där jobben växer fram. Det är det som är vår uppgift. Det är därför som vi måste vara aktiva att stödja människor i omställning.

Vår politik har givit resultat. Och jag vill understryka att vi har haft ansvar för Sverige i tider av finanskris, lågkonjunktur, fortsatt globalt konkurrenstryck mot svenska industriföretag. Vi har sett företag gå i konkurs och jobb gå förlorade under vår tid vid makten. Men vi har varit konsekventa i vår arbetslinje. När vi tillträdde 2006 jobbade 4,5 miljoner människor i Sverige. Nu är det 4,7 miljoner.

Nu börjar också förändringarna synas i den politik som förr fördes. Nu har vi varit konsekventa i att minska utslussningen, förändra systemen. När vi förr hade nästan 560 000 förtidspensionerade, så är de nu nere i 426 000. Och de 180 000 som var långtidssjukskrivna är nu nere i strax över 110 000. Vi vrider om Sverige, mot arbete, minskar ohälsan. Det är vår arbetslinje som gör detta möjligt.

Om vår arbetslinje har varit vårt ena svar, så har ansvarslinjen när det gäller offentliga finanser och ekonomi varit vårt andra sätt att ta ansvar för Sverige. Och här gäller det att veta vad man gör. Missgrepp i en finanskris, att inte bara låta som den svenska oppositionen har gjort sedan 2006, utan att faktiskt ge dem makten att genomföra det de säger, det är att tappa greppet om offentliga finanser. För det låter ju alltid bra första gången: Man lovar allt till alla och så genomför man det. Sedan visar det sig att ”oj då nu tog pengarna slut och nu måste vi börja låna”, det var ju illa, till slut leder det fram till de stora sparpaketerna. Man får helt enkelt ta tillbaka för att man har levt över sina tillgångar och lovat för mycket. Det är där flerparten av våra europeiska grannländer idag befinner sig. Sverige utgör nu en trygg ö, ett undantag i ett Europa i stort behov av att spara, höja skatter och att skära ned. Det diskuterades huruvida de 15 miljarder vi satsar för nästkommande år var tillräckligt. I Grekland så talar man om 200 miljarder, men inte i satsningar utan i nedskärningar för 2012. Lika mycket ska man skära i Irland. I Portugal handlar

det om 150 miljarder i nedskärningar. I Italien om 400 miljarder i nedskärningar. I Storbritannien måste de skära ned 1000 miljarder, för att åtgärda det faktum att de ”körde i diket”. De gjorde det som den svenska oppositionen ropade att vi också borde ha gjort. Det är tur att det var alliansen som hade makten genom finanskris och de här åren.

Jag sade häromdagen, Anders (Borg) sade igår, att när skulderna byggs på så blir det till slut farliga nivåer. De flesta av Europas länder har bara på några få år sett sina statsskulder fördubblas, tredubblas, fyrdubblas, femdubblas. Det har gått från ett genomsnitt på 60 procent till nu 90 procent av de samlade tillgångarna som man har i skuld. Flera länder ligger en bra bit över 100 procent. Ett land skiljer ut sig; går tydligt i motsatt riktning. På fem år av alliansstyre så har Sverige rört sig från 46 procent när IMF gått igenom detta ned till 36 procent. Vi ligger nu i en liten, liten grupp av europeiska länder, som har mycket god ordning på sina offentliga finanser. Det gör att det nära nog är slagsmål om svenska räntepapper. Det påpekades häromdagen, att det är nu så populärt att äga svenska räntepapper, att man är beredd att köpa dem utan att begära någon avkastning alls. Vi säljer statspapper för ingenting. Vi betalar alltså realmässigt ingenting till långivare. Så låter det inte i problemtyngda länder. Där får man lova ytterligare litet mer ränta varje gång som statsskulden ska omsättas. Så går det när man tar ansvar! Så går det för länder som kör ner i diket!

Vi har på det här sättet haft en konsekvent arbetslinje. Vi har haft en ansvarslinje för offentliga finanser. Vi har också därtill förvandlat Sverige på flera andra områden. Lyssna på era barn och ungdomar som nu började skolan i höst. Nu kommer förändringarna som vi har begärt av svenska folket, för att säkerställa att barn och ungdomar lär sig mer i svensk skola. De möter nu fler och tidigare nationella prov. De möter tidigare och tydligare betyg i flera steg. Jag har träffat en del ungdomar som har noterat det här. De var inte bara glada. Men de hade nu uppfattat att de nu hade en regering som tyckte, att de skulle ha mer läxor och lära sig mer. Jag tror att deras föräldrar förstår vad vi menar. Vi har visat att vi är trogna vår idé om att människor är olika och måste möta en skola som bejakar att människor har olika begåvning. Det handlar både om att satsa mer på kunskaper i teoretiska utbildningar, men också att tydliggöra vägval för den som är mer praktiskt lagd. Vi säger inte att alla ska stöpas i samma form. Vi säger att alla ska växa utifrån egna förutsättningar. Det är därför vi bygger ut yrkesprogram med bättre kvalitet. Det är därför som vi har lagt till yrkesvux som en möjlighet, för att också unga vuxna ska kunna fortbilda sig, vidareutbilda sig

med praktiskt yrkeskunnande.

Vi har lyssnat till kritiken från lärare som säger: ”Ni satsar för litet på oss.” Vi införde möjligheter att fortbilda sig till lärare, som nu 30 000 lärare har använt för att fördjupa sig i sina ämnen, för att säkerställa att de får behörighet. Vi tar steg i varje budget för att ytterligare förstärka resurserna till den svenska skolan; nu senast genom att också satsa på möjligheter för lärare som fortbildar sig, som t.o.m. doktorerar eller som är extra duktiga och tar mycket stort ansvar, för att faktiskt kunna få en bättre löneutveckling.

Det vi gör med svensk skola önskar jag skulle ge snabbare resultat än det kommer att göra. Skälet till att vi fortsatt ser problem med skolresultat är att vi är på väg bort från Göran Persson skola och bara på väg in i Jan Björklunds skola. Men det är viktiga steg vi nu tar. Denna höst märks det för alla elever. Det kommer att förändra svensk skola. Det kommer att tydliggöra kunskapsfokus. Det kommer att bejaka att människor är olika. Det kommer att förändra Sverige, men vi måste ha tålamod med att det kommer att ta tid. Detta är förmodligen enskilt viktigaste faktorn för att också åtgärda problem med ungdomsarbetslöshet. Ungdomar måste komma bättre rustade till mötet med arbetsmarknaden, med att mer få utveckla sina respektive begåvningar. Det är det som förändringen av svensk skola handlar om.

Vi har lovat att öka tillgängligheten i den svenska sjukvården och har tillfört en särskild kömiljard. Vi tycker att sjukhusen inte ska tjäna längre på att bygga köer, utan de ska tjäna på att faktiskt utföra det som patienter önskar att de ska göra. Vi tycker vårdvalet bör stödjas i hela Sverige, därför att det flyttar makten till medborgarna. Vi känner oss inte ägda av en vårdcentral. Vi gör val, vilken vårdcentral vi vill tillhöra. Det uppmuntrar också olikhet. Det uppmuntrar fler att vilja starta vårdcentraler och husläkarmottagningar. På det sätter gör vi bättre fungerande sjukvård, tillgänglig för alla.

Minns ni apoteksmonopolet? Det var till slut bara vi, Nordkorea och Kuba som hade kvar den här idén, att det är otroligt viktigt att omyndigförklara människors möjlighet att köpa värktabletter. Det är en så pass farlig verksamhet, att den måste hållas särskilt långt borta. Bara på vissa platser, så att befolkningen inte går snett. Vi myndigförklarade människor också på detta området. Vi har brutit upp detta monopol och på det sättet underlättat för människor i deras vardag.

Minns ni tandvårdsreformen, som Göran Persson lovade i alla valrörelser? Sedan tappades den bort. Det var mycket att göra. Det var ”körigt”. Vi har genomfört den!

Vi har ökat valfriheten och valmöjligheterna i svensk äldreomsorg. Vi har tillfört också kvalitetsresurser till de viktiga verksamheterna. Och vi har sänkt skatten för landets pensionärer. Vi har gjort det tre gånger. Det har inte gjorts förut. Vi har gjort det med nästan 13 miljarder. Det motsvarar 5 000-10 000 kronor mer för varje pensionär. Och vi är redo att göra det igen. Och jag är redo att anta utmaningen med de krafter som säger: Låt oss se vem som är mest trovärdig och bäst på att sänka skatter också för landets pensionärer. Men vi ska göra det på ett ansvarsfullt sätt. Alliansregeringen har utlovat en fjärde sänkning. Vi tycker att det är också viktigt att landets pensionärer på det sättet kan få det litet bättre.

Jag har många gånger sagt, att det som nästan mest beskär människors frihet i vårt utvecklade land är närvaron av våld och droger. Här måste en stark rättsstat göra skillnad. Därför har vi tillfört resurser. Vi har nu fler poliser än vi någonsin har haft. De är tjugotusen. De är också i betydligt större utsträckning unga och nyutbildade. Många av dem förändrar nu polisarbetet över hela Sverige. Vi har förstärkt straffen för våldsbrottlighet. Vi har dessutom tillfört särskilda resurser och satsningar för punktmarkeringar för att komma åt den organiserade brottligheten. Vi tar på allvar uppgiften, att vi med lag ska bygga detta land och att lagen ska vara lika för alla. Låt mig också lägga till, att vi har gjort någonting fullkomligt unikt. Vi förändrade svensk utnämningmakt och därför har, hör och häpna, för första gången i modern tid svensk polis fått som högsta chef – en polis.

Låt mig säga några ord om detta med utnämningmakten. Jag sade att vi har en tradition av starka institutioner och en oförvitlig ämbetsmannatradition. Det är absolut sant. Det märkliga var att svensk socialdemokrati tyckte att detta skulle gälla alla utom den högsta chefen. För den högsta chefen skulle mer tydligt indoktrineras att gå regeringens ärenden. En man med en svart bok satt och styrde över vem som skulle bli vald när det gällde de högsta uppdragen i Sverige. Det ger ett samhälle med en lojalitet större och närmre statsministern än det folk man är satt att tjäna. Det är inte rätt utveckling för Sverige. Här var ett mycket viktigt område att förändra.

Vi har byggt om den svenska utnämningsspolitiken. Vi har ersatt ett system som nu ersatt godtycklighet med spårbarhet, med professionella rekryteringsprocesser, med annonsering, med prövning av vem som faktiskt ska ha jobbet. Våra motståndare säger att ingenting har hänt, alternativt vet inte vad de ska säga, de längtar tillbaka till hur det var. Men ständigt denna kritik, att egentligen är det ingen större skillnad. Jag ska därför beskriva för er förändringen som den ser ut. Och jag har tänkt att göra det med den enskilda myndighet som kanske har varit mest i fokus när det gäller svensk utnämningsspolitik under efterkrigstiden, nämligen Arbetsförmedlingen. Den tillkom 1940. Den har haft många chefer. Jag tänker nu berätta för er vilka som har varit chefer för svensk arbetsförmedling. Jag har listan med mig. (Den är här i min ficka.)

Här är cheferna för svensk arbetsförmedling (visar bilder): Den börjar 1940-1946 med Arthur Thomson. Han var riksdagsman för socialdemokraterna. 1946-1948 så tog Karl Johan Olsson över. Han var riksdagsman för socialdemokraterna. 1948-1957 så kom Gustav Vahlberg. Han var vice ordförande i LO. 1957-1972 så kom Bertil Olsson. Han var generaldirektör och socialdemokrat. 1973-1983 var det Bertil Rehnberg. Socialdemokrat! 1983-1990 var det Allan Larsson. Utredningschef inom socialdemokraterna, sedan finansminister för socialdemokraterna. 1990-1997 så var det Göte Bernhardsson. Utredare för – socialdemokraterna! 1997-1999 var det Bosse Ringholm. Bosse Ringholm är socialdemokrat! 1999-2005 så var det Anders L. Johansson. LO! 2005-2008 var det Bo Bylund. Socialdemokrat!

Cheferna för svensk arbetsförmedling. Effekterna av socialdemokratisk utnämningsspolitik. De sade till oss: ”Ni har ingenting förändrat!” Här är svaret och resultatet, vad vi har idag! (Bild av Angeles Bermudez-Svankvist.) Ibland blir hyckleriet uppenbart.

Vi har gjort annat för att förnya och utveckla Sverige. Vi har antagit, vad som förmodligen är, den mest framåtsyftande klimat- och energipolitiken i världen. Vi löste upp över 30 år av låsningar i svensk energipolitik och möjliggör nu för investeringar i både förnybar energi och i kärnkraft, både för den som vill nyinvestera eller nybygga kärnkraft. Vi har givit hopp om att vi också i Sverige ska kunna föra en långsiktig energipolitik, och vi kopplar med den höga klimatambitioner. Vi har satt mycket höga mål för att minska våra utsläpp och gjort påverkan på vårt sätt att leva. Vi kan tyvärr inte ensamma lösa klimathotet.

Jag önskar att det vore så. Men vi lovar att vara fortsatt aktiva i världen för att också påverka andra.

Vi har dessutom gjort om det svenska försvaret. Det har varit väldigt omdiskuterat. Vi har övergivit den värnplikt, där idén var att många män – för det var män – skulle möta moderna konflikter genom att vara fler än dem vi mötte. Jag utbildades i det försvaret. Jag kan säga till er att det är ingen bra idé, att möta moderna stridstrupper och moderna stridsvagnar uppsatta till cykel. Ja, säger någon, men om vi bara fick tid att komplettera litet så får vi upp kvaliteten. Stora delar av det svenska försvaret behövde kanske ett år på sig för att bättre möta hotet. Om ni ger oss tre år, då är vi riktigt taggade. De flesta konflikter avgörs numera på tre dagar. Så att idén skulle vara att man låter oss förbereda oss i tre år, när man aggressivt går på oss, hör helt enkelt till det förgångna. Vi gjorde om det gamla försvaret till ett modernt insatsförsvaret, där idén är att vi till slut ska ha 50 000 män och kvinnor, som är beredda att på några dagar göra insats för Sverige, antingen här hemma eller i andra delar av världen. Och, hör och häpna, vi har dessutom utvecklat detta svenska försvar med ordning i försvarsekonomi för första gången som jag har varit aktiv i svensk politik. Vi gjorde det som regering och som parti. Men det hade inte varit möjligt om det inte varit för en person, som hårdare och tuffare har fått igenom detta förändringsarbete, för att göra detta möjligt, och det är försvarsminister Sten Tolgfors.

Vi har givit resurser för forskning, som nu har fört upp oss i världstopp när det gäller andel av vår ekonomi som vi använder för forskning och utveckling. Där ska Sverige förbli! Vi har dessutom fyllt i de ”luftslott” kring infrastrukturen som de röd-gröna lämnade efter sig, för att också se till att det finns resurser för investeringar och för underhåll. Och, ja Ulf Adelsohn, det behövs mer. Men vi har tagit några steg! (Jag förstår inte hur jag kom att tänka just på dig där.) Men det viktiga är att nu finns resurser där. Vi ska göra skillnad. Nu satsar vi på alla delar av Sverige. Nu bygger vi ut. För vi inser att ett geografiskt utspritt land, med en liten befolkning, behöver detta för att vi ska ha en fungerande tillväxt.

På det här sättet har vi förändrat Sverige. Vår arbetslinje. Vår ansvarslinje. Vår förändring av utnämningmakten. Vårt sätt att se till att verksamheterna har rätt resurser och ställs om för att möta framtiden. Men vi är hungriga på mer! Vi har mer att göra. Det är vi som har kraften att förnya Sverige. Vi ska göra det steg för steg. Med de stegen ska vi göra Sverige ännu starkare. Så länge det finns

utanförskap, så länge det finns människor som står utanför, som inte kan få arbete efter egen förmåga, då har vi mer kvar att göra. Så länge som det finns brister i skolan, elever som inte kommer till sin rätt eller inte lär sig tillräckligt mycket, då har vi mer att göra. Så länge det finns brister i vår välfärd, en känsla av att man inte får komma till eller inte får rätt kvalitet, ja då har vi mer att göra. Så länge det finns människor i vårt samhälle som känner sig hotade eller drabbas av våld och brott, då har vi mer kvar att göra. Så länge som det finns behov av ett parti som ser människor, som ser samhällsproblem, som vill ta ansvar för Sverige, som vill förnya Sverige, så länge har vi en uppgift. Vi kommer alltid att ha mer att göra. Vi har ett viktigt jobb att göra. Ett jobb för Sverige. För alla människor i hela vårt land. En uppgift som jag vill att vi ska göra tillsammans. Tack ska ni ha!

Taggar

2010-tal, 2011, Man, Moderaterna, Politiska tal

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/fredrik-reinfeldt-tal-vid-moderaternas-partistamma-2011>